

det hele taget har der været Planer fremme om at lægge det hele udenfor Byen. Jeg skal ikke komme ind paa en Behandling af Planerne, men kun sige saa meget, at alle virkelig kyndige Folks Udsagn fremhæver det ønskelige i, at Museerne, hvad enten det er Museer, som anbringes i store, lukkede Bygninger, eller det er Friluftsmuseer som det i Lyngby, ligger i Nærheden af Byen.

Ved det Møde, Dagbladet „Politiken“ afholdt i Koncertpalæet om Nationalmuseumsplanen, fremhævede baade den norske og den svenske Indleder, begge fremragende Museumsfolk, denne Tanke. Den norske Indleder, Inspektør Grevenor fra Oslo, udtalte om Museet paa Bygdø — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at citere —: „Enkelte Fejlgreb er dog begaaet i de første Aar. Saaledes er Beliggenheden paa Bygdø langt fra ideel. Museet ligger for langt fra Byen, hvilket bl. a. har generet om Vinteren, hvor Besøget sank ned til næsten ingenting.“ Den norske Indleder fremhævede altsaa det uheldige i, at Bygdømuseumet ligger saa relativt langt fra Oslo. Den svenske Indleder, Direktør Upmark fra Stockholm, udtalte: „Det er Skansen, vi lever paa. Af største Betydning er det imidlertid, at saavel Museumsbygningen som Skansen har en god Beliggenhed lige ved Hovedpromenaden, Strandvejen.“

Støttende mig til disse Udtalelser fra fremragende skandinaviske Museumsfolk paapeger jeg altsaa det ønskelige i at fremme Museumsplanerne. Hvis Frilandsmuseet skal kunne bevares som den kulturelle Værdi, det er, hvis det skal opretholde sin Standard og skal kunne naa sin Fuldendelse, maa det flyttes ind i Københavns Nærhed, og derfor er det i høj Grad ønskeligt, at vi nu, da hele Nationalmuseumsplanen er til Debat, sørger for at løse ogsaa dette Spørgsmaal. Det er min Overbevisning, at hvis der først, om jeg saa maa sige, gaar Hul paa Bylden, og vi faar taget fat paa Arbejdet og faar vedtaget Lovbestemmelser om, hvorledes Frilandsmuseet og Folkemuseet skal anbringes, er Vejen banet for Ordningen af det store Museum.

Jeg paapeger endnu en Gang: for Rigsdagens Anseelses Skyld, af Hensyn til Folket og først og fremmest af Hensyn til de uvurderlige Skatte, vort Nationalmuseum rummer, staar det som et uafviseligt Krav til Rigsdagen i denne Samling, at nu, nu skal dette Spørgsmaal løses.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har Ordet for en kort Bemærkning.

Hartvig Frisch: Den højtærede Indenrigsminister har gjort mig en Tjeneste ved at gøre opmærksom paa, at jeg i min Tale før havde forvekslet Tallene, det var naturligvis Vævenes Tal, der voksede til 12, medens de arbejdsløses Tal er 3.

Med Hensyn til hvad det ærede Medlem Hr. Bindslev har anført, vil jeg nødig i denne korte Bemærkning komme ind paa at gengælde de smukke Komplimenter; men jeg synes, at tydeligere end det ærede Medlem gjorde det, kan man ikke udtrykke, hvad der forstaas ved Neutralitet i Radioen: Det er altsaa en konservativ Neutralitet, det er status quo — det betyder „den tidligere Tilstand“. Jeg beder blot overvejet, hvad status quo vilde betyde for Eksempel under Ludvig den sekstende i Frankrig eller for Romerrigets Vedkommende inden Konstantin overfor de Kristne, Neutraliteten for Radioen skal være Konservatisme, men det er at slaa fast det, som kan ses netop ved hele den Ledelse, der har været.

Derefter skal jeg komme ind paa Spørgsmaalet om Konfirmationen. Jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Bindslev ved denne Lejlighed har fremsat Tanker om den borgerlige Konfirmation, der, jeg kan næsten sige, er saa bornerte, at man — selv om vi ved, at de fremsættes af en Præst — alligevel kunde have ønsket større Forstaaelse. Saaledes som Bemærkningen fremkom, tvinger den mig til at gaa rent historisk ind paa, hvad Konfirmationen er. Vi kan ikke nøjes med, at jeg kan Latin og ved, at det betyder Bekræftelse af Troen; jeg bliver nødt til at gaa ind paa, hvad det egentlig er.

Baade indenfor de germanske Nationer og de romanske Nationer har man uendelig langt tilbage haft en ganske bestemt Festlighed, som fandt Sted ved 15—16 Aars Alderen, hos Romerne, naar de fik den hvide Toga, og hos Germanerne, efter hvad Tacitus fortæller, naar de fik Spyd, det var i samme Alder. Hvad er altsaa denne kirkelige Festlighed? Ja, hvad er Julen? Det er efter de smagfulde Udtryk, som det ærede Medlem Hr. Bindslev anvendte, en Forfuskning, en camoufleret Solhvervsfest. Og naar det ærede Medlem Hr. Bindslev spurgte: Hvad lykønsker man de unge Mennesker til? — selvfølgelig til, at de er blevet voksne, at